

3SRRDT9346821

AANGETEKEND (10013)

Rechtbank Zeeland- West- Brabant
Team Bestuursrecht
postbus 90006
4800 PA BREDA

datum: 9 november 2020
onze referentie: 073426 - SCP 14/Koningshoeven
documentnummer: 21820904
uw referentie: zaaknummer 20 / 8626 WABOA
behandeld door: mr. D.H. Nas, advocaat
T rechtstreeks: +31 (0) 24 381 14 45
F rechtstreeks: +31 (0) 24 381 14 42
e-mail: d.nas@pvdb.nl
vooruit per e-mail: bestuursrecht.zwb@rechtspraak.nl

REACTIE VERWEERSCHRIFT

Geacht college,

Vooruitlopend op de mondelinge behandeling van het beroep van cliënte, SCP 14 B.V. (hierna: Somerset) te Oisterwijk, tegen het niet tijdig bekendmaken van een van rechtswege verleende omgevingsvergunning door het college van burgemeester en wethouders van Tilburg (hierna: het college) en naar aanleiding van het verweerschrift van het college van 12 oktober 2020, wenst Somerset nog et volgende op te merken.

1. Onderdeel 9 (gebruik aansluitend terrein)

In het verweerschrift stelt het college voor het eerst dat geen toepassing kan worden gegeven aan artikel 4 onderdeel 9 van Bijlage II bij het Bor. Dit zou volgen uit een uitspraak van de voorzieningenrechter van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) van 4 februari 2020 (ECLI:NL:RVS:2020:338). In die uitspraak heeft de Afdeling echter niets meer en niets minder overwogen dan dat:

"[...] niet op grond van artikel 4, negende lid, van bijlage II van het Bor een vergunning kan worden verleend voor het in afwijking van het bestemmingsplan gebruiken van een gebouw dat niet feitelijk aanwezig en vergund is."

In het onderhavige geval is echter geen sprake van het in afwijking van het bestemmingsplan gebruiken van een *gebouw* (dat niet feitelijk aanwezig en vergund is). Het betreft slechts het in afwijking van het bestemmingsplan gebruiken van het aansluitend *terrein*. De door het college aangehaalde uitspraak is daarom niet relevant en de uitspraak van de Afdeling van 20 februari 2019 (ECLI:NL:RVS:2019:477) wel. Daarbij is van belang dat de Afdeling doorslaggevend acht dat onderdeel 9 aan het strijdig gebruik van een *bouwwerk* als voorwaarde stelt dat de bebouwde oppervlakte of het bouwvolume daarvan niet mag toenemen. In onderdeel 9 ontbreekt die voorwaarde ten aanzien van een strijdig gebruik van het aansluitend *terrein*. Juist nu er voor wat betreft het geprojecteerde bouwwerk geen sprake is van een ten opzichte van het bestemmingsplan te wijzigen gebruik en dat bouwwerk aldus bij recht is toegestaan, is er geen aanleiding bij een gewijzigd gebruik van aansluitend terrein de eis te stellen dat het om een bestaand bouwwerk moet gaan. Dat zou ook niet stroken met de ratio van de doorgevoerde aanpassingen ten aanzien van artikel 4 van Bijlage II van het Bor¹. De reikwijdte van dat artikel is

¹ Besluit van 4 september 2014 tot wijziging van het Besluit omgevingsrecht (Staatsblad 2014, 333)

vergroot, zodat meer aanvragen om een omgevingsvergunning met de reguliere voorbereidingsprocedure en daarmee dus sneller kunnen worden afgewikkeld². De eerder aangehaalde uitspraak van 20 februari 2019 is temeer op deze casus toe te passen omdat ook in die kwestie geen afwijking werd gevraagd voor het gebouw (het hotel), nu dat reeds twee jaar eerder was vergund. De aanvraag omvatte enkel het terrein van het terras en zag niet op het hotel zelf. In dit geval is reeds een distributiecentrum vergund³ en bevat de aanvraag mede de realisatie van een hoofdgebouw passend binnen de bestemming.

Kortom: nu in de aanvraag is aangegeven ten dienste van welke bouwwerken de ontsluiting dient is voldaan aan de (enige te hanteren) eis dat het moet gaan om bij die bouwwerken aansluitend terrein.

Verder benadrukt het college in het verweerschrift de "uitdrukkelijke wens" van de raad aan de gronden waar de ontsluiting is geprojecteerd een afscherpende groenbestemming toe te kennen, zodat reeds daarom toepassing van onderdeel 9 niet aan de orde zou kunnen zijn. Daargelaten dat de wens van de raad niet van belang is voor de vraag welke procedure van toepassing is, is ook die wens niet zo uitdrukkelijk. Zo volgt uit de toelichting bij het ontwerpbestemmingsplan 'Leijpark-Koningshoeven 2008, 1e herziening (bedrijventerrein Kempenbaan Oost)':

"Naar de toekomst bezien is er de wens om het bedrijventerrein direct te laten ontsluiten op de Kempenbaan." – par. 3.5.4

Zoals ook al genoemd in het beroepschrift is de groenbestemming kennelijk toch niet zo heilig als het college wil doen voorkomen.

Dat nadere besluitvorming nodig is over de aansluiting van de ontsluiting op de Kempenbaan, doet er niet aan af dat het gewenste gebruik al kan worden vergund. Het moge voorts duidelijk zijn dat de ontsluiting bepaald ten dienste staat van het geprojecteerde distributiecentrum, zodat ook in zoverre sprake is van 'aansluitend terrein'. Zoals het college ook zelf aanhaalt, kan juist de toegang tot een gebouw aanleiding zijn voor het wijzigen van het gebruik van het aansluitend terrein

2. Onderdeel 8 (niet-ingrijpende herinrichting)

Het college stelt zich op het standpunt dat slechts sprake kan zijn van herinrichting als bedoeld in dit onderdeel als daarmee sprake is van, of als deze ook plaats heeft ten behoeve van infrastructurele of openbare voorziening. Een ontsluiting als de onderhavige is als zodanig aan te merken, nu het een aanpassing van de verkeerskundige infrastructuur betreft. Deze is ook openbaar, in ieder geval tot het toegangshek. De ontsluiting is dan ook geprojecteerd op gronden in eigendom bij de provincie Noord-Brabant.

Voorts meent het college dat de te verwachten (ruimtelijke) gevolgen voor omliggende functies zodanig groot zijn, dat daarom geen sprake is van een niet-ingrijpende herinrichting. Daarbij verwijst het college naar de AERIUS-berekening die is opgesteld voor de bouw van een klein distributiecentrum. Somerset meent dat de ruimtelijke gevolgen echter zeer beperkt zijn.

Uit de uitspraak van de Afdeling van 8 maart 2017, ECLI:NL:RVS:2017:572, kan worden afgeleid dat het bij de vraag of een herinrichting al dan niet ingrijpend is, met name gaat om de nadelige gevolgen voor omwonenden en gebruikers.

De Kempenbaan is een provinciale weg (N269) en vormt de oostelijke entree van Tilburg, aansluitend op de Ringbaan Zuid en Ringbaan Oost. Ter hoogte van het projectgebied heeft de Kempenbaan vijf rijstroken: drie inwaarts en twee uitwaarts, waarbij de rijstroken uitwaarts zich splitsen in vijf opstelstroken voor onder meer de aansluiting op de A58/A65. De maximum toegestane snelheid is 70 km/u tot aan de bebouwde komgrens ter hoogte van het riviertje de Leij. De Kempenbaan kent in de bestaande situatie dus al een stevig aantal verkeersbewegingen, behorend bij het profiel van de weg. Het aantal verkeersbewegingen neemt door realisatie van een

² Vgl. AbRS 20 februari 2019, ECLI:NL:RVS:2019:477, r.o. 4.1.

³ Omgevingsvergunning verleend op 5 augustus 2020.

distributiecentrum niet toe in vergelijking tot de planologisch reeds toegestane functies in het projectgebied, die een grotere verkeersgeneratie kennen dan een distributiecentrum en ook voor het overige al een bepaalde ruimtelijke uitstraling kennen.



Kempenbaan in noordelijke richting (stadinwaarts) ter hoogte van het projectgebied (rechts). Bron: Google Streetview.

Bezien in de context van het gehele gebied, wijzigen de functie en het karakter daarvan nauwelijks⁴. De gevolgen voor de directe omgeving zijn derhalve zeer beperkt. Daarbij is van belang dat voor zover al sprake is van (een) omwonende(n), deze geen zicht heeft/hebben op de afrit en het verkeer dat daarvan gebruik maakt niet te onderscheiden is van het overige verkeer op de Kempenbaan.

Onder deze omstandigheden valt niet in te zien dat realisatie van een *afrit* (en dus geen toerit) ingrijpende ruimtelijke gevolgen heeft voor omliggende functies.

3. Conclusie

Gelet op het voorgaande handhaaft Somerset haar verzoeken aan uw rechtbank in het beroepschrift van 23 september 2020.

Met vriendelijke groet,
Poelmann van den Broek N.V.

David (D.H.) Nas

⁴ Rb Rotterdam 6 oktober 2017, ECLI:NL:RBROT:2017:7550, r.o. 4.4.